

УН су 9. јула добиле најмлађу државу на свету – Републику Јужни Судан. [1] Народ Јужног Судана је почетком године на расписаном референдуму огромном већином гласао за независност од Картума. Званични проглас независности прочитао је представник парламента Џејмс Вани Ига. “Ми демократски изабрани представници народа, објављујемо да је Јужни Судан независна и суверена држава”.

[2]

Проглашење независности јужног дела Судана, који је насељеним афричким становништвом које је претежно хришћанске вереисповести, уследило је након вишедеценијског грађанског рата који је трајао у неколико наврата практично од проглашења независности Судана од британске империје и Египта 1. јануара 1956. год. Поменути грађански рат почео је годину дана раније 1955. године. Становништво југа Судана је с правом предосећало да ће бити потлачено и дискриминисано од стране Арапа који су насељавали централни и северни део земље. Поменутом антагонизму је још више допринела британска колонијална управа која је практично земљу поделила између две административне управе. [3]

Наравно, када је у питању Судан мало тога се променило од 1956. године и вишедеценијске доминације Египта и Британије над овом земљом јер су у унутрашње послове Судана умешани интереси тренутно два највећа супарника САД и Кине.

Наиме, резерве нафте и природног гаса Судана су огромне и процена је да су оне готово равне онима којима располаже Саудијска Арабија, један од највећих савезника САД у региону Блиског истока [4]. Међутим, за разлику од Краљевине Саудијске Арабије, Вашингтон не контролише централну власт у Картуму. Напротив, можемо да закључимо да Картум има много јаче везе са Кином која представља највећег увозника суданске нафте.

Да ли независност значи и истинску слободу народа јужног Судана?

Пише: Владимир Јевтић
недеља, 10 јул 2011 12:34

Ова земља је такође уложила огромна средства у изградњу нафтовода који повезује нафтне изворе у спорној области у близини границе са Јужним Суданом и налазиштима нафте у централном делу земље. Осим тога, Кина је подржавала и режим у Картуму у виду испорука оружја тако да је Судан заправо у далеко већој мери под контролом Пекинга него Вашингтона. “У немогућности да контролише суданску политику која се тиче извоза нафте империјалистичка влада САД је на сваки начин покушала да спречи производњу овог вредног извора. Кина, је с друге стране, сарађивала с владом Судана тако што је обезбедила технологију за истраживање, бушење, вађење, и изградњу нафтовода, али такође она купује већински део суданске нафте. Америчка политика се води око подстицања националног и регионалног антагонизма. Преко две деценије амерички империјализам је подржавао сепаратистички покрет Јужног Судана у коме је нафта првобитно и откривена. Дуготрајни грађански рат је исцрпео централну власт. Када је напослетку постигнут мировни споразум, америчка пажња се одмах окренула ка Дарфуру, области на западу Судана”. [5]

Овом приликом морамо да поменемо да кључну улогу није одиграо само амерички ве

ћ и нарастајући кинески империјализам који се постепено буди како Кина постаје све значајнија земља на међународној сцени захваљујући расту своје економије и јачању њених оружаних снага. Међутим, сасвим случајно САД су у овом случају заиста стале на страну потлаченог хришћанског народа на Југу Судана, али не из неких алтруистичких побуда већ чисто из интереса који се огледају у дестабилизацији централне власти у Картуму која је свакако испољила огромну репресију према народима афричког порекла на југу Судана, али и на западу ове земље у региону Дарфура, који је по површини већи од Француске, али га насељава само 6 милиона становника. У поменутом региону такође траје дуготрајни сукоб између Арапа и народа афричког порекла који се супротставља дугогодишњој репресији припадника арапског племена Џанџавид који су према изворима УН починили геноцид над становништвом Дарфура, при чему је по различитим изворима страдало преко 400.000 људи. [6]

Дакле, у светлу стицања слободе једног народа одвија се стратешка борба између главних супарника око огромних и богатих налазишта нафте које чак нису у потпуности ни истражена. Веома је дискутабилно питање да ли ће стицање независности Јужног Судана и дефинитивно означити крај сукоба, јер тензије само могу још више јачати и

Да ли независност значи и истинску слободу народа јужног Судана?

Пише: Владимир Јевтић
недеља, 10 јул 2011 12:34

увек ће остати претња од неког новог сукоба око природних богатстава. Укратко, добили смо још један део света осим Корејског полуострва где се једна другој супротстављају тренутна и будућа сила број један у свету која има све већу потребу за природним изворима и зато улаже огромне суме новца у развој суданске нафтне индустрије. [7] У истом овом контексту треба тражити разлоге за недавни упад суданских оружаних снага у Либију, наводних плаћеника судећи по побуњеничким изворима, и сукоба са побуњеницима који су се одвијали у близини нафтних извора. [8]

[1] <http://www.goss.org/>

[2] <http://www.rts.rs/page/stories/ci/story/2/%D0%A1%D0%B2%D0%B5%D1%82/921650/%D0%9D%D0%B0%D1%98%D0%BC%D0%BB%D0%B0%D1%92%D0%B0+%D0%B4%D1%80%D0%B6%D0%B0%D0%B2%D0%B0+%D0%88%D1%83%D0%B6%D0%BD%D0%B8+%D0%A1%D1%83%D0%B4%D0%B0%D0%BD.html>

[3] <http://en.wikipedia.org/wiki/Sudan>

[4] <http://www.afrol.com/articles/21889>

[5] <http://www.globalresearch.ca/index.php?context=va&aid=2592>

[6] http://www.imdiversity.com/villages/global/Global_Politics/Darfur.asp

Да ли независност значи и истинску слободу народа јужног Судана?

Пише: Владимир Јевтић
недеља, 10 јул 2011 12:34

[7] <http://www.washingtonpost.com/wp-dyn/articles/A21143-2004Dec22.html>

[8] <http://www.blic.rs/Vesti/Svet/256105/Libijski-pobunjenici-sukobili-se->

[s-placenicima-iz-Sudana](#)